

ВИСНОВОК

Комітету Верховної Ради України
з питань правової політики

щодо проекту Цивільного кодексу України
(реєстр. № 15150 від 09 квітня 2026 року)

За дорученням Голови Верховної Ради України від 09 квітня 2026 року Комітет з питань правової політики розглянув на своєму засіданні проект Цивільного кодексу України (реєстраційний № 15150 від 09 квітня 2026 року) (далі – проект Кодексу), поданий народним депутатом України Стефанчуком Р.О. та іншими народними депутатами України.

Згідно з пояснювальною запискою до проекту Кодексу він розроблений з метою рекодифікації та системного оновлення приватного (цивільного) права України шляхом ухвалення нового Цивільного кодексу України як цілісного, внутрішньо узгодженого та ефективного кодифікованого акта.

Для досягнення мети пропонується комплексне оновлення інститутів приватного права у межах дев'яти книг нового Цивільного кодексу України: книга перша "Загальна частина", книга друга "Право особисте", книга третя "Право речове", книга четверта "Право інтелектуальної власності", книга п'ята "Право зобов'язань", книга шоста "Право сімейне", книга сьома "Право спадкове", книга восьма "Право приватне міжнародне", книга дев'ята "Публічність прав цивільних". Крім того, пропонується внесення змін до 149 інших законодавчих актів України, зокрема: Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу законів про працю України, Кодексу цивільного захисту України, Господарського процесуального кодексу України, Кодексу України з процедур банкрутства, Лісового кодексу України, законів України: "Про нотаріат", "Про інформацію", "Про охорону прав на сорти рослин", "Про охорону прав на промислові зразки", "Про охорону прав на винаходи і корисні моделі", "Про наукову і науковотехнічну експертизу", "Про охорону прав на компонування напівпровідникових виробів", "Про запобігання та протидію домашньому насильству", "Про архітектурну діяльність", "Про боротьбу з тероризмом", "Про третейські суди", "Про театри і театральну справу", "Про ринки капіталу та організовані товарні ринки", "Про захист персональних даних", "Про громадські об'єднання", "Про інститути спільного інвестування", "Про запобігання корупції", "Про військово-цивільні адміністрації", "Про Фонд енергоефективності", "Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність", "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення", "Про повну загальну середню освіту", "Про стимулювання розвитку цифрової економіки України", "Про

публічні електронні реєстри", "Про страхування", "Про авторське право і суміжні права", "Про кредитні спілки", "Про дошкільну освіту", "Про соціальний захист та підтримку дітей, які постраждали внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України, та внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо впорядкування надання соціальних послуг та виплат" та інших законів. При цьому, пропонується визнати такими, що втратили чинність з дня набрання чинності цим Кодексом: Сімейний кодекс України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 21-22, ст.135); Цивільний кодекс України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40-44, ст.356); Закон України "Про міжнародне приватне право" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 32, ст.422 із наступними змінами); Закон України "Про господарські товариства" (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 49, ст.682 із наступними змінами); Постанову Верховної Ради України "Про порядок введення в дію Закону України "Про господарські товариства" (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 49, ст. 683).

Розглядаючи проект Кодексу, Комітет з питань правової політики виходить з такого.

У Конституції України визначається, що Україна є демократична, соціальна, правова держава (стаття 1), права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (частина друга статті 3), органи державної влади, у тому числі й Верховна Рада України як єдиний орган законодавчої влади в Україні, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 6, частина друга статті 19, стаття 75).

Так, права і свободи людини і громадянина, їх гарантії; основні обов'язки громадянина; визначаються виключно законами України, а Верховна Рада України – це єдиний орган законодавчої влади в Україні, одним із повноважень якого є прийняття законів (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85, пункти 1 частини першої статті 92 Конституції України).

При цьому звертаємо увагу на те, що проект Кодексу підготовлено на основі Концепції оновлення цивільного законодавства України, що була розроблена робочою групою, склад якої затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 17 липня 2019 року № 650. Зазначена Концепція визначила стратегічні напрями модернізації цивільного законодавства України. Подальша робота з безпосередньої підготовки проекту Кодексу здійснювалася робочою групою з рекодифікації (оновлення) цивільного законодавства України, склад якої затверджено розпорядженням Голови Верховної Ради України від 28 липня 2020 року № 260 (із змінами, внесеними розпорядженням Голови Верховної Ради України від 30 червня 2025 року № 1028).

У процесі підготовки проекту Кодексу було проведено громадське обговорення, у межах якого опрацьовано зауваження та пропозиції, подані представниками професійного середовища, громадянського суспільства та

іншими заінтересованими особами. З метою забезпечення системності рекодифікації, уникнення паралельного (конкуруючого) регулювання та концентрації найбільш якісних напрацювань у єдиному кодифікованому акті, проект Кодексу також узгоджено з актуальними ключовими напрацюваннями законопроектів за реєстраційними №№ 14056 та 14057, що перебувають на стадії підготовки до другого читання, а також ураховано найкращі пропозиції, подані народними депутатами та громадськістю.

Проект Кодексу містить багато новел, зокрема: до джерел права віднесено звичай національний та національної меншини, локальний акт юридичної особи; у динаміці цивільних прав та обов'язків виокремлено їх зупинення та поновлення; впроваджено принцип заборони суперечливої поведінки; у склад збитків включено превентивні витрати; розширено особисті права фізичної особи та акцентовано увагу на основних особистих правах юридичних осіб; встановлено вичерпність організаційно-правових форм юридичних осіб; введено до переліку обмежених речових прав нові їх види; підставою захисту прав чітко визначено також загрозу їх порушення; виокремлено зобов'язально-правові способи забезпечення виконання зобов'язань, а речові способи забезпечення перенесено до книги третьої «Речове право»; суттєво змінено підходи до розуміння відповідальності у цивільному праві; передбачено юридичний режим спільності майна подружжя; закріплено спадкування права на репарації, на цифрові речі; введено заповіт про розпорядження репродуктивним біологічним матеріалом й ін.

Особливістю проекту Кодексу є те, що у ньому застосовано багато нової термінології, яка потребуватиме періоду адаптації у практичному застосуванні (осідок, право очікування, посідання, цифрова приватність, цифровий образ, постмортальні особисті права, протиставність та ін.) Так, «осідок» синонімується із двома термінами: з «місцем проживання» та «місцезнаходженням» і паралельно з ними вживається. Подібним прикладом також є питання про розрізнення або синонімізм понять «загальні приписи» і «засадничі приписи», «підвалини речових прав» і «засади речових прав».

Цілком погоджуючись із необхідністю оновлення Цивільного кодексу України та загалом схвалюючи осучаснення правового регулювання цивільних відносин, позитивними виглядають запропоновані пропозиції:

- у книзі першій "Загальна частина" щодо розширення і вдосконалення системи засад приватного права; включення до динаміки цивільних відносин їх зупинення та поновлення; вичерпності організаційно-юридичних форм юридичних осіб приватного права; вдосконалення інституту представництва тощо;

- у книзі другій "Право особисте" щодо визначення особистого права як невіддільного права, спрямованого на задоволення не лише фізичних і культурних, а й психічних, психологічних та інших нематеріальних потреб і правомірних інтересів особи; конкретизації змісту права фізичної особи на свободу природного існування; закріплення права на включення до таємниці кореспонденції електронних текстових і голосових повідомлень, зображень,

аудіо- та відеоспілкування в месенджерах і соціальних мережах, під час використання цифрових сервісів тощо;

- у книзі третій "Право речове" щодо закріплення соціальної функції речових прав; добросусідства; чіткого переліку обмежених речових прав; визначено, що договір про невідчужуваність речі є нікчемним, якщо іншого не встановлено законом тощо;

- у книзі четвертій "Право інтелектуальної власності" щодо визначення статусу неоригінальних ШІ-генерованих об'єктів як права особливого роду (*sui generis*)); регулювання комерційних таємниць та найменувань; розширення переліку та змісту особистих прав автора; визнання прес-публікацій об'єктом суміжних прав тощо;

- у книзі п'ятій "Право зобов'язань" щодо посилення захисту слабшої сторони у зобов'язанні; уточнення видів зобов'язань; встановлення обов'язку сторін зобов'язання співпрацювати в обсязі, необхідному для виконання зобов'язання, діяти добросовісно та відповідно до чесної ділової практики; деталізації переддоговірних відносин; системного викладення питань цесії, переведення боргу, суброгації та суміжних конструкцій тощо;

- у книзі шостій "Право сімейне" щодо регулювання сімейних відносин лише у тій частині, в якій це допустимо і можливо з точки зору інтересів їх учасників та інтересів суспільства з максимально можливим урахуванням інтересів дитини, непрацездатних членів сім'ї; визначення поняття «найкращі інтереси дитини»; врегулювання питань договору про юридичні наслідки розірвання шлюбу (розподіл батьківської відповідальності, аліменти, поділ майна, утримання подружжя); запровадження інституту «батьківської відповідальності» тощо.

- у книзі сьомій "Право спадкове" щодо деталізації права заповідача на покладення на спадкоємця інших обов'язків, зокрема, його права визначити в заповіті особу опікуна (піклувальника) для своєї малолітньої, недієздатної (неповнолітньої, обмеженої у цивільній дієздатності) дитини, тощо яке враховуватиметься під час ухвалення органом опіки та піклування чи судом рішення про призначення опікуна (піклувальника); встановлення заповідального розпорядження щодо домашніх тварин; врегулювання управління спадщиною через договір тощо.

- у книзі восьмій "Право приватне міжнародне" щодо уніфікації підходів до визначення застосовного права, юрисдикції та визнання іноземних рішень; визначення спеціальних правил захисту слабшої сторони у зобов'язаннях (споживача, працівника); деталізації колізійних правил щодо речових прав на нерухомість і рухоме майно, а також окреме врегулювання прив'язки щодо цінних паперів, безготівкових коштів та віртуальних активів тощо.

- у книзі 9 "Публічність прав цивільних" щодо запровадження стандарту доступу до реєстрової інформації як передумови довіри до публічних даних за яким будь-яка особа має право ознайомлюватися з інформацією державних реєстрів тощо.

Експерти проекту міжнародної технічної допомоги "Програма підтримки інтеграції України до ЄС (UA2EU)", здійснивши попередній аналіз проекту Кодексу на предмет наявності положень, які стосуються міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та права ЄС (ЄІ складової), вважають, що правовідносини, які плануються врегулювати, регулюються правом ЄС та Угодою про асоціацію з ЄС.

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України, підтримуючи прийняття проекту Кодексу, висловило свої зауваження та пропозиції щодо окремих положень проекту Кодексу.

Дослідницька служба Верховної Ради України, підтримуючи прийняття проекту Кодексу, надала свої зауваження, які сприятимуть покращенню якості його змісту. Загалом проект Кодексу відповідає Конституції України, висновкам Європейського суду з прав людини, сформованим у справах, що стосуються приватно-правових відносин.

Навчально-науковий інститут права Київського національного університету імені Тараса Шевченка підтримує практично всі запропоновані зміни і доповнення до всіх книг Цивільного кодексу України.

Кафедра цивільного права і процесу Львівського національного університету імені Івана Франка схвалила концептуальні положення проекту Кодексу та повідомила, що конкретні зауваження і пропозиції будуть надані до другого читання проекту Кодексу.

Заслухавши інформацію підкомітету з цивільного та адміністративного законодавства, з'ясувавши позицію народних депутатів України – членів Комітету, запрошених на засідання осіб та всебічно обговоривши питання, члени Комітету вважають за можливе під час підготовки проекту Кодексу до другого читання застосувати положення частини першої статті 116 Регламенту Верховної Ради України щодо комплексного техніко-юридичного та редакційного доопрацювання проекту Кодексу й узгодження окремих його положень з іншими положеннями законодавства, і звернутись до Голови Верховної Ради України з пропозицією оголосити про це під час розгляду даного проекту Кодексу на пленарному засіданні.

На підставі статей 93, 111, 114 та 116 Регламенту Верховної Ради України, Комітет з питань правової політики вирішив:

1. Рекомендувати Верховній Раді України включити до порядку денного п'ятнадцятої сесії Верховної Ради України дев'ятого скликання проект Цивільного кодексу України (реєстраційний № 15150 від 09 квітня 2026 року), поданий народним депутатом України Стефанчуком Р.О. та іншими народними депутатами України, та за результатами розгляду його у першому читанні прийняти за основу, продовживши наполовину строк подання поправок і пропозицій.

2. Звернутися до Голови Верховної Ради України з пропозицією оголосити на пленарному засіданні під час розгляду цього Законопроекту, відповідно до

частини першої статті 116 Регламенту Верховної Ради України, про необхідність внесення пропозицій і поправок щодо виправлень, уточнень, усунення помилок та/або суперечностей у тексті законопроекту, інших структурних частин Законопроекту та/або інших законодавчих актів, що не були предметом розгляду в першому читанні та відповідають предмету його правового регулювання.

3. Доповідачем від Комітету з цього питання під час розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України визначити _____.

